

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše, ve věci

navrhovatelů: a) M. R.
b) D. R.
oba bytem X

proti
odpůrci: město Hranice, IČO 00301311
sídlem Pernštejnské náměstí 1, 753 01 Hranice
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
sídlem Sokolská 1788/60, 120 00 Praha

za účasti: I. L. B.
II. J. B.
oba bytem X
adresa pro doručování X

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy Územního plánu Hranic ze dne 28. 4. 2016,

takto:

- I. Územní plán města Hranice přijatý jako opatření obecné povahy č. j. X usnesením Zastupitelstva města Hranice ze dne 28. 4. 2016 se ke dni 11. 10. 2021 **zrušuje** v jeho textové i grafické části v rozsahu vymezujícím plochu P115 na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, obec X.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

- II. Ve vztahu k části plochy XG nacházející se na pozemku parc. č. XB, v k. ú. X, obec X, se návrh **zamítá**.
- III. Ve zbylém rozsahu se návrh **odmítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

1. Navrhovatelé jsou vlastníky pozemků parc. č. XC, XD, XE a st. XF (všechny pozemky v tomto rozsudku uvedené se nacházejí v k. ú. X), které sousedí přes pozemní komunikaci s plochou přestavby č. XG s funkčním využitím označeným jako BI – bydlení v rodinných domech městské a příměstské (dále jen „plocha XG“), která se nachází v zastavěném území a rozléhá se na zemědělské půdě I. třídy ochrany.
2. Navrhovatelé byli účastníky společného územního a stavebního řízení, v rámci kterého Městský úřad Hranice vydal na základě žádosti Kateřiny Šubové společné povolení, kterým byla povolena a umístěna stavba s názvem „*Novostavba rodinného domu, vnitřní rozvody, dešťová kanalizační přípojka do akumulární nádrže s přepadem do vsaku, splašková kanalizační přípojka do nepropustné jímky na vyvážení, domovní rozvod ze studny, oplocení a zpevněné plochy*“ na pozemcích parc. č. XA a XB. Proti uvedenému rozhodnutí brojili navrhovatelé odvoláním, které Krajský úřad Olomouckého kraje svým rozhodnutím ze dne 11. 10. 2021, č. j. KUOK 103240/2021 částečně změnil, pokud jde o označení pozemků (nově parc. č. XA), a ve zbylém rozsahu potvrdil. Proti posledně uvedenému rozhodnutí brojili navrhovatelé žalobou, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 60 A 86/2021. V žalobě učinili navrhovatelé také nyní projednávaný návrh na tzv. incidenční přezkum Územního plánu Hranic ze dne 28. 4. 2016 (dále jen „ÚP Hranice“), který vymezil plochu XG, v níž byla výše specifikovaná stavba rodinného domu umístěna.
3. Pro úplnost je třeba zmínit, že plocha XG byla v ÚP Hranice vymezena společně s regulativem požadujícím vydání regulačního plánu, přičemž současně ÚP Hranice obsahoval jeho zadání. Oba regulativy však byly zrušeny v přezkumném řízení rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 28. 11. 2016, č. j. KUOK 112879/2016 (dále jen „zrušující rozhodnutí KUOK“), následně pak byly uvedené regulativy „opětovně zrušeny“ Změnou č. 2 ÚP Hranice s účinností od 2. 4. 2019.
4. Navrhovatelé vznesli následující návrhové body:
 - pozemky ležící nyní v ploše XG byli v rámci Územního plánu sídelního útvaru Hranice (dále jen „ÚPSÚ“) vymezeny v neurbanizované zóně zemědělské výroby, jednalo se o nezastavěné území. Tato regulace byla v ÚP Hranice změněna na plochu přestavby pro bydlení v rodinných domech, zastavěné území. Plocha XG má však podle navrhovatelů být zastavitelnou plochou a ÚP Hranice ve vztahu k ní v rozporu s § 53 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (stavební zákon), neobsahuje vyhodnocení potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Odpůrce neprovedl žádnou analýzu využití stávajících

zastavitelných ploch a v odůvodnění ÚP Hranice není ani vysvětlena potřeba změny jejího stávajícího využití (tzv. materiální povaha ploch přestavby);

- plocha XG leží na zemědělské půdě I. třídy ochrany, kterou lze ze zemědělského půdního fondu odejmout podle § 4 odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 27. 6. 2016 (dále jen „zákon o ZPF“) pouze výjimečně. Odpůrce však vůbec neodůvodnil, proč vytvořil novou plochu P115 a nezachoval zemědělské využití pozemků, které se v dané ploše nacházejí. Odpůrce nijak neodůvodnil, proč je zábor tamní zemědělské půdy nezbytný a proč má existence plochy XG převážet nad ochranou nejcennější zemědělské půdy. Odpůrce v části odůvodnění popisující zábor zemědělské půdy uvedl pouze obecné důvody, zábor zemědělské půdy ve vztahu k ploše XG neodůvodnil vůbec. Měl přitom zvážit, zda není možné vymezit pro bydlení jiné plochy, a to i v jiných částech města Hranice. Navíc město Hranice má dostatek ploch určených pro rodinné bydlení (např. Z16, Z17, P19, P21, P22 nebo P24);
- odpůrce v odůvodnění ÚP Hranice v rozporu s § 53 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona neodůvodnil soulad plochy XG s cíli a úkoly územního plánování, zejména požadavek na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, jen parafrázoval § 18 a § 19 stavebního zákona, nic konkrétního však neuvedl;
- rozhodování o změnách v území na ploše XG bylo původně podmíněno vydáním regulačního plánu, jehož zadání bylo součástí ÚP Hranice, a to až do doby, kdy podmínka spočívající ve vydání regulačního plánu a jeho zadání byly zrušeny zrušujícím rozhodnutím KUOK a Změnou č. 2 ÚP Hranice. Zakotvení podmínky regulačního plánu však bylo nezbytné s ohledem na nepřipravenost lokality Stará štreka na novou výstavbu rodinných domů. Nepřipravenost spočívá v tom, že jediná přístupová cesta skrze ulici Stará štreka nesplňuje požadavky technických norem stanovujících minimální šířku komunikace, nemá na svém konci obratiště, její technický stav je nevyhovující pro pohyb motorových vozidel, natožpak těžké dopravní techniky, neumožňuje bezpečný pohyb chodců a cyklistů, veřejné prostranství na ulici Stará štreka není dostatečně široké a plocha XG není napojena na žádnou technickou infrastrukturu, ta je navíc v jiných místech kapacitně vybudována jen pro několik domů. Tyto problémy mohl vyřešit náraz právě regulační plán (parcelací pozemků, přednostním vybudováním řádné pozemní komunikace a technické infrastruktury), bez něj se budou muset všechny problémy lokality řešit jednotlivě, což je nedostatečné a rozporné s cíli a úkoly územního plánování podle § 19 stavebního zákona, v rozporu s veřejným zájmem na koordinaci výstavby, udržitelném rozvoji, vybudování patřičné infrastruktury, ochraně zdraví, života a majetku a kvalitě bydlení. Navrhovatelé nemají jinou možnost, jak docílit nápravy, než zrušením dané plochy. K zásahu do jejich vlastnického práva dochází tím, že nebyla vystavěna řádná technická infrastruktura před povolováním dalších staveb v lokalitě. Současně navrhovatelé vznesli řadu námitek, pro které považují zrušující rozhodnutí KUOK za nezákonné.

Na základě uvedených důvodů navrhovatelé navrhli, aby soud zrušil „Územní plán Hranic ze dne 28. 4. 2016 po Změně č. 2 Územního plánu Hranic ze dne 20. 12. 2018, která byla provedena na základě Rozhodnutí ze dne 28. 11. 2016, č. j. KUOK 112879/2016, vydaného Krajským úřadem Olomouckého kraje“ v ploše XG, a to nejpozději ke dni, který předchází

dni nabytí právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 10. 2021, č. j. KUOK 103240/2021.

5. Odpůrce ve svém vyjádření požadoval návrh zamítnout. Předně uvedl, že z návrhu není zřejmé, do jakých veřejných subjektivních práv navrhovatelů plocha XG zasahuje, proto k podání návrhu nejsou aktivně legitimováni. Dále odpůrce uvedl, že část lokality Stará štreka byla označena jako zastavěné území již změnou č. 9 ÚPSÚ. Jednalo se o celou část lokality východně od komunikace a část západně od komunikace. Fakticky však byla zastavěna i zbylá část lokality, a to zahradními domky, chatkami, oplocením. ÚP Hranice tak vymezil zbylou část lokality Stará štreka dle skutečného stavu jako zastavěné území. Navrhovatelé měli možnost podat proti tomu námitky, čehož nevyužili. Odůvodnění vymezení zastavěného území je obsaženo v kapitole 3.3 ÚP Hranice. Je sice stručné, ale odůvodnit každou změnu v územním plánu by bylo neproveditelné. Plocha přestavby pak byla zvolena z toho důvodu, že se fakticky jednalo o zastavěné území, na kterém se již nacházely stavby a za účelem uspokojení poptávky pro bydlení bylo současné nevyhovující využití lokality (zahrádkářské osady) změněno na plochu pro stavbu rodinných domů. V tomto směru byly naplněny podmínky přestavby (formální i materiální) ve smyslu § 2 odst. 1 písm. l) stavebního zákona [*pozn. soudu: v rozhodném znění se jednalo o § 43 odst. 1, z hlediska obsahu se však nic nezměnilo*]. Plocha XG5 se skutečně nachází na zemědělské půdě I. třídy ochrany, nicméně na ní se nachází přibližně 2/3 zastavěného území příměstské části X. Zbylá část se nachází na zemědělské půdě II. třídy ochrany. V této části města tak neexistuje nezastavěná plocha, které by nenáležela ochrana v rámci I. nebo II. třídy ochrany. To vyplývá z kapitoly e.1.3 ÚP Hranice. Územní rozvoj této místní část je limitován, jelikož se směrem na jih nachází jednak silnice č. I/47 a také záplavové území řeky Bečvy. Na severu se nachází železniční trať Přerov-Bohumín a územní rezerva pro vysokorychlostní železniční trať. S ohledem na velikost místní části bylo shledáno množství ploch pro bydlení jako nedostatečné, část z nich již navíc byla vyčerpána. K zastavění tak zůstaly jen lokality Nad Vápenkami (plochy P19, P20 a P23) a obtížně zastavitelná plocha U Hřiště (plochy Z17, P21 a P22). Dále odpůrce zdůraznil, že stavební zákon neukládá obcím povinnost vydat regulační plán. Je zcela na úvaze obce, zda se rozhodne jej vydat. Jeho použití pro řešení problému plochy XG by sice bylo možné, ale odpůrce se rozhodl nakonec pro řešení skrze jednotlivá územní rozhodnutí. K tomu odpůrce vedlo to, že jen malá část vlastníků si požádala o vydání územního rozhodnutí v dané lokalitě a s ohledem na očekávané komplikace při jeho vydání by se podmínka spočívající ve vydání regulačního plánu stala fakticky stavební uzávěrou. Nevyužitím možnosti vydat regulační plán pro plochu P115 tak nedošlo k negativním změnám v území ani nebyl negativně narušen rozvoj daného území. Pokud jde o nepřipravenost infrastruktury, tak odpůrce uvedl, že nejproblematictější není z tohoto hlediska celá plocha XG, ale část lokality Stará štreka v místech, kde mají svůj dům i navrhovatelé. Neexistence nebo nedokonalost technické infrastruktury není překážkou pro umístění rodinného domu ani ukazatelem pro povinné vydání regulačního plánu. Podle názoru odpůrce lokalita Stará štreka všechny zákonné limity splňuje, byť tyto vskutku nejsou v některých případech ideální.
6. Navrhovatelé v dalších podáních nad rámec již uvedeného zdůraznili, že jsou vlastníky pozemků a staveb v lokalitě Stará štreka, a to v místě kudy vede jediné dopravní spojení mezi plochou XG a zbytkem obce. Nedostatečná připravenost lokality způsobuje, že možnou výstavbou rodinných domů bude zasaženo do pohody bydlení navrhovatelů a sníží jeho kvalitu, narůstající doprava bude zdrojem imisí a nedůvodný zábor zemědělské

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

půdy může zasáhnout do jejich práva na příznivé životní prostředí. Zásah do práv navrhovatelů též vyplývá i z toho, že byli účastníky společného řízení, ze kterého vzešlo společné povolení ke stavbě rodinného domu na ploše XG. Navrhovatelé dále uvedli, že pozemky, na kterých byla povolena stavba rodinného domu (stejně jako celá část lokality západně od komunikace s výjimkou pozemků, na kterých již stály rodinné domy na jihu lokality), nebyly ÚPSÚ zařazeny do zastavěného území. Jednalo se o volnou krajinu. Proto neměly být tyto pozemky zahrnuty do zastavěného území, nýbrž do zastavitelné plochy. Podle navrhovatelů se přibližně polovina pozemků v zastavěném území nachází na zemědělské půdě III. třídy ochrany, tvrzení odpůrce je tak nepravdivé.

7. Odpůrce v dalších podáních nad rámec již dříve uvedeného doplnil, že zahrádkářské kolonie v rámci ÚPSÚ nebyly v souladu s tehdejší metodikou zařazeny do současně zastavěného území. Podle nynějšího stavebního zákona se již současně zastavěné území nevymezuje, ale územní plány zastavěné území vymezují, a proto se podle § 58 stavebního zákona zahrádkářské kolonie (oplocené zahrady) zařadily do zastavěného území. Tak tomu bylo i v lokalitě Stará štreka, která byla původně navržena jako plocha rekreace-stabilizovaná (RZ), avšak na základě připomínky byla část dané lokality nakonec vymezena pro bydlení (BI). V dalším podání odpůrce zdůraznil, že i na západní straně od komunikace se nacházely oplocené zahrady.
8. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

B. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v souladu s § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) v rozsahu a v mezích návrhových bodů přezkoumal napadené opatření obecné povahy, přičemž dle § 101b odst. 3 s. ř. s. vycházel při přezkoumání opatření obecné povahy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání. Krajský soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že návrh je důvodný.

K přípustnosti návrhu a aktivní procesní legitimaci navrhovatelů

10. Předně se soud zabýval tím, jaké opatření obecné povahy bylo předmětným návrhem napadeno. Navrhovatelé totiž soudu navrhli, aby soud zrušil „Územní plán Hranic ze dne 28. 4. 2016 po Změně č. 2 Územního plánu Hranic ze dne 20. 12. 2018, která byla provedena na základě Rozhodnutí ze dne 28. 11. 2016, č. j. KUOK 112879/2016, vydaného Krajským úřadem Olomouckého kraje“ v ploše XG. V případě opatření obecné povahy však nelze brojit proti opatření obecné povahy ve znění jiných opatření obecné povahy tak, jak je tomu u právních předpisů při jejich přezkumu Ústavním soudem. Lze brojit vždy vůči konkrétnímu opatření obecné povahy. Vznesené námitky směřují vůči samotnému ÚP Hranice, který vymezil plochu P115. Jejího zrušení se navrhovatelé též domáhají. Proto krajský soud dospěl k závěru, že návrh směřuje vůči ÚP Hranice, nikoliv vůči zrušujícímu rozhodnutí KUOK nebo změně č. 2 ÚP Hranice. Na tom nic nemění skutečnost, že navrhovatelé v návrhu vyjádřili svůj názor, dle kterého je nezákonné i zrušující rozhodnutí KUOK.
11. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. platí, že „návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo

opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem“.

12. Citované ustanovení rozlišuje dva druhy přezkumu opatření obecné povahy. Prvním z nich je abstraktní přezkum, kterým se může domáhat zrušení opatření obecné povahy každý, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech. Druhým typem návrhu je návrh na incidenční kontrolu zákonnosti opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Druhý z uvedených návrhů lze podat jen s žalobou nebo jiným návrhem ve věci, ve které bylo předmětné opatření obecné povahy užito. Z toho vyplývá, že návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy má akcesorickou povahu, což znamená, že jej lze podat jen vůči té části opatření obecné povahy, která byla užita ve věci vedené správním orgánem. Smyslem zvláštní aktivní legitimace je totiž zajistit žalobci efektivní obranu proti správnímu rozhodnutí či jinému úkonu správního orgánu, jímž se cítí být dotčen. Má mu tedy umožnit brojit proti opatření obecné povahy „akcesoricky“, a to právě a jen proto, že z něj vychází správní rozhodnutí či jiný úkon, jenž měl zasáhnout do jeho práv (srov. ČERNÍN, K. In. KÜHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 869). Tím se incidenční přezkum opatření obecné povahy liší od abstraktního přezkumu opatření obecné povahy, kterým lze brojit vůči jakékoliv části opatření obecné povahy, která se dotýká právní sféry navrhovatele. Nicméně abstraktní přezkum je na rozdíl od incidenčního přezkumu striktně omezen lhůtou k podání takového návrhu. Lze tak uzavřít, že pokud by incidenční návrh brojil i proti jiným částem opatření obecné povahy, nebyla by splněna podmínka „užití“ upravená v § 101a odst. 1 s. ř. s. a takový návrh by bylo nutné odmítnout jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
13. Dále citované ustanovení vymezuje podmínky aktivní procesní legitimace. Podmínku aktivní procesní legitimace splní podle § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Aktivní procesní legitimace navrhovatele se zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. V případě přezkumu územního plánu se jedná o situaci, ve které má navrhovatel přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS).
14. Krajský soud předně uvádí, že nemá pochybnost o tom, že navrhovatelé jsou aktivně procesně legitimováni k podání návrhu na přezkum ÚP Hranice v rozsahu plochy XG. Předmětná plocha nepochybně zasahuje do právní sféry navrhovatelů. Jedná se o plochu sousedící přes komunikaci s pozemky ve vlastnictví navrhovatelů (viz výše). Navrhovatelé logicky konsekventně a myslitelně tvrdí, že do jejich vlastnického práva může zasáhnout výstavba nových domů v ploše XG, a to zejména skrze zvýšený provoz po komunikaci, která jako jediná spojuje předmětnou plochu s ostatními částmi obce. Zábor zemědělské půdy v ploše XG rovněž může zasáhnout do jejich práva na příznivé životní prostředí garantované čl. 35 odst. 1 Listiny.
15. Dále je však nutné posoudit přípustnost návrhu z hlediska shora popsané akcesority incidenčního přezkumu opatření obecné povahy. Navrhovatelé byli účastníky společného řízení, v rámci kterého byla umístěna a povolena stavba rodinného domu na pozemcích parc. č. XA a XB, které jsou součástí plochy XG. Svůj návrh na zrušení uvedené plochy podali právě v souvislosti s proběhlým společným řízením. Jiná část plochy XG než pozemky par. č. XA a XB v řízení užita nebyla. Proto soud návrh v rozsahu směřujícím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vůči zbylé části plochy P115 odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dále se tak krajský soud zabýval podaným návrhem jen v rozsahu pozemků parc. č. XA a XB.

16. Krajský soud pro srozumitelnost uvádí, že odůvodnění jakéhokoliv územního plánu (tedy nejen ÚP Hranice) je koncipováno na vymezené plochy, nikoliv jednotlivé pozemky. V nynější věci však jsou předmětem řízení jen dva pozemky nacházející se v ploše XG. Soud proto bude hodnotit odůvodnění plochy XG jako celku a následně se vyjádří k tomu, zdali lze přijatý závěr vztáhnout také na jednotlivé pozemky, které jsou předmětem sporu.

Obecně k posouzení zákonnosti ÚP Hranice

17. Krajský soud na úvod zdůrazňuje, že při posuzování návrhu byl veden zásadou minimální ingerence soudu do územního plánování opakovaně připomínanou v četných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Soudní řízení ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy je prostředkem ochrany práv, nikoliv nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území, které mají být zásadně vypořádány v řízení před správními orgány (viz usnesení NSS ze dne 16. 11. 2010 č. j. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS). Obdobně NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2007 č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS uvedl, že v případě územního plánování jde vždy o „vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, který je v nejširším slova smyslu zahájen v harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nečíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury podle schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoliv nevýznamně požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto „vejde“ do mantinelů územního plánování akceptovatelná a soud není oprávněn v politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet“.
18. Algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy dle § 101d odst. 1 a 2 s. ř. s. spočívá v 5 krocích: 1) v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy, 2) v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti, 3) v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem, 4) v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy nebo s jeho částí se zákonem (tzv. materiální kritérium), 5) v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.
19. S účinností od 1. 1. 2012 však bylo novelou s. ř. s. zavedeno pro soudní přezkum opatření obecné povahy pravidlo, že při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Nově formulovaným ustanovením § 101d odst. 1 s. ř. s. tedy došlo k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud je tedy podle § 101b odst. 2 s. ř. s. při přezkumu opatření

obecné povahy povinen aplikovat algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (srov. odst. 29 rozsudku NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 8 As 247/2018-70).

20. Pravomoc odpůrce vydat ÚP Hranice, dodržení mezí zákonem vymezené působnosti odpůrce, ani dodržení procesu přijetí ÚP Hranice navrhovatelé nezpochybnili, tudíž se krajský soud těmito kroky algoritmu nezabýval.
21. Krajský soud se proto zabýval zákonností obsahu ÚP Hranice (krok 4 algoritmu), a to s ohledem na obsah uplatněných námitek.

Nezákonné vymezení nové zastavitelné plochy a neodůvodnění plochy přestavby

22. Podstata této námitky tkví v tvrzení navrhovatelů, že plocha P115 neměla být vymezena jako plocha přestavby, ale jako plocha zastavitelná, protože pozemky, na kterých se plocha XG nachází, nebyly v předchozím ÚP vymezeny jako zastavěné, jelikož se jednalo o volnou krajinu. Nadto nebylo vymezení plochy XG jako plochy přestavby vůbec odůvodněno.
23. Podle § 174 odst. 1 správního řádu platí, že „*pro řízení podle této části platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé*“.
24. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu platí, že „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“.
25. Z citovaných ustanovení vyplývá, že vedle rozhodnutí o námitkách a vypořádání uplatněných připomínek, musí odůvodnění opatření obecné povahy obsahovat také esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Rozsah odůvodnění regulace, vůči které nebyly uplatněny připomínky ani námitky, a u níž ani zvláštní zákon nestanoví zvláštní povinnost odůvodnit výsledné řešení (srov. např. níže popsany zbor zemědělské půdy), bude pochopitelně menší a samotné odůvodnění bude obecnější, nicméně ani v takovém případě nelze připustit, aby nejzásadnější regulativy zůstaly v územním plánu zcela neodůvodněny.
26. Plochy přestavby byly vymezeny v § 43 odst. 1 stavebního zákona jako plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území.
27. K vymezování ploch přestavby se již vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 As 220/2016-198, ve kterém uvedl, že tyto plochy je nutné vnímat „*pouze jako zdůraznění potřeby změny v regulovaném území v souvislosti s jeho (zpravidla) nevyhovujícím stávajícím stavem. Přitom může jít jak o plánované změny pozemků již dříve zastavitelných (zastavěných), tak i o změny pozemků doposud nezastavitelných, resp. umístěných v nezastavěném území. Druhá a třetí část definice ploch přestavby totiž hovoří o plochách vymezených k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území, aniž by takové území omezovala na zastavěné území, resp. stávající zastavitelné plochy. Navíc nelze z právní normy ani dovodit, že by obnova znehodnoceného území musela mít podobu výstavby na takto vymezeném území. Obnova a opětovné využití ploch přestavby tak může spočívat též ve*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vymezení plochy, která není určena k zastavění, např. znehodnocené území na pozemku využívaném jako nelegální skládka odpadů (ať již z hlediska dosavadní územně plánovací dokumentace šlo o plochu nezastavěného území, nebo zastavitelnou, avšak nezastavěnou či přímo v zastavěném území) může spočívat v jeho plánované revitalizaci a proměně v budoucí park či plochu v rámci nezastavěného území“. Dále NSS uvedl, že odpůrce je povinen srozumitelně v rámci odůvodnění opatření obecné povahy nejen uvést důvod, proč určitou plochu vymezil nově jako plochu přestavby (otázka potřeby změny), ale jde-li o plochu původně v nezastavěném území, která se má změnit na plochu zastavitelnou, vysvětlit mj. též, proč byla navržena její transformace na plochu zastavitelnou, tj. proč z hlediska cílů a úkolů územního plánování nebylo vhodnějším toto znehodnocené nezastavitelné území transformovat na jinou kategorii nezastavitelného území (tj. změnu odůvodnit a doložit způsobem vyžadovaným).

28. Z ÚPSÚ vyplývá, že pozemky, na kterých se nyní nachází plocha XG, byly vymezeny pouze částečně jako zastavěné území, a to východně od pozemní komunikace (vymezené jako plochy zahrádkových osad). Pozemky nacházející se západně od komunikace se v zastavěném území nenacházely a z funkčního hlediska byly vymezeny jako plocha orné půdy (srov. hlavní výkres 1a). Mezi ně se řadí také pozemek parc. č. XA. Z hlediska regulace funkčních zón se jednalo o zónu neurbanizovanou – zemědělské půdy (srov. hlavní výkres 1b). ÚP Hranice zařadil obě části plochy XG do zastavěného území a současně je vymezil jako plochu přestavby, jejímž novým funkčním využitím má být bydlení v rodinných domech (srov. hlavní výkres).
29. Stavba rodinného domu má být umístěna na pozemcích parc. č. XA a XB. U pozemku parc. č. XA má dle uvedeného z hlediska funkčního využití podle ÚP Hranice dojít ke změně. Totéž však nelze říct o pozemku parc. č. XB. Ze shodných tvrzení účastníků vyplývá, že na uvedeném pozemku se i za účinnosti ÚPSÚ nacházela a stále nachází pozemní komunikace a jeho využití se v zásadě ani do budoucna měnit nemá. Jelikož předmětný pozemek prochází středem plochy XG, logicky jej odpůrce učinil součástí předmětné plochy, a také s ohledem na měřítko, ve kterém je ÚP Hranice vyhotoven, nebylo vhodné předmětný pozemek z plochy XG vyčlenit. Z materiálního hlediska však u daného pozemku k žádné změně využití ani dojít nemá, neboť předmětná pozemní komunikace má i nadále sloužit k dopravnímu spojení pozemků nacházejících se v ploše XG se zbylými částmi města. Ve vztahu k pozemku parc. č. XB proto nelze z materiálního hlediska nelézt změnu, kterou by byl povinen odpůrce odůvodnit. Vůči tomuto pozemku proto není námitka důvodná.
30. Ve vztahu k pozemku parc. č. XA krajský soud uvádí, že se podrobně seznámil s ÚP Hranice a musí konstatovat, že z žádné části výroku ani odůvodnění nevyplývají žádné důvody, které by vysvětlily, proč byla plocha XG (a v rámci ní i předmětný pozemek) vymezena jako plocha přestavby a současně též zařazena do zastavěného území (resp. její část západně od komunikace, ve které se nachází pozemek parc. č. XA). Teprve ve vyjádření k návrhu a v dalších podáních odpůrce popsal důvody, pro které byla plocha XG zařazena do zastavěného území a současně navržena jako plocha přestavby. Tyto důvody však měly být, byť i jen stručně vtěleny do odůvodnění ÚP Hranice. S ohledem na popsání závěr nemá význam, aby soud posuzoval, zda byla plocha XG oprávněně zařazena do zastavěného území, nebo zda měla být vymezena jako zastavitelná plocha. K této skutečnosti se měl totiž v první řadě vyjádřit odpůrce.

31. Krajský soud nesouhlasí s tím, že by byť i jen stručné odůvodnění samotného vymezení plochy P115 mělo být považováno za formalistické. Jedná se o nemalou plochu o rozloze 2,01 ha, u níž došlo k zásadní změně jejího využití ze zahrádkářských osad (ve větší části) na výstavbu rodinných domů (při vypořádání této námitky soud nepřihlíží k tomu, že se předmětná plocha rozprostírá na zemědělské půdě I. třídy ochrany). Nejedná se tak o nepatrnou změnu, kterou by snad bylo možné s ohledem na rozsah územního plánu možné pominout. Krajský soud má proto ve shodě s navrhovatelem za to, že napadený ÚP Hranice je v rozsahu vymezujícím plochu XG nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Nezákonný zábor zemědělské půdy I. třídy ochrany

32. Úvodem k této námitce krajský soud uvádí, že ochrana zemědělského půdního fondu je primárně úkolem správních orgánů. Nicméně rozšířený senát NSS k možné aktivní legitimaci osob ve vztahu k námitkám týkajícím se právě možného porušení norem stanovených primárně k ochraně veřejného zájmu uvedl, že pokud úprava obsažená v napadené části opatření obecné povahy negativně zasahuje do právní sféry navrhovatele, může se navrhovatel úspěšně dovolat i porušení právních předpisů, jejichž primárním účelem je ochrana veřejného zájmu, tj. např. předpisů o ochraně zemědělského půdního fondu. Doplnil, že *„veřejný zájem na ochraně životního prostředí se překrývá s právem jednotlivců na ochranu zdravého životního prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (...). To, že ochrana veřejného zájmu je svěřena především správním orgánům a jiným privilegovaným subjektům, tedy neznamená, že by občanům mělo být paušálně odepřeno právo podílet se na formulování, resp. konkretizaci veřejného zájmu v konkrétní věci, popř. proti porušení zákonných ustanovení na ochranu veřejného zájmu brojit u soudu, jsou-li dány podmínky pro jejich aktivní legitimaci pro podání návrhu na zahájení řízení stanovené procesními předpisy. Možnost účinně namítat u soudu porušení právních předpisů, jejichž účelem je primárně ochrana veřejného zájmu, by tedy měla být odepřena pouze výjimečně v případech, kdy je na první pohled zřejmé, že veřejný zájem, jehož porušení se konkrétní navrhovatel dovolává, se zcela míjí s jeho právní sférou“* (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264). Je tedy zřejmé, že i nedostatečné či nezákonné odůvodnění vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu může mít vliv na práva navrhovatelů, kteří přes místní komunikaci sousedí s pozemky, na nichž je na zemědělské půdě vymezena plocha XG o rozloze 2,01 ha určená pro výstavbu rodinných domů. Změna určení pozemků ze zemědělských na nezemědělské nepochybně může mít negativní vliv na životní prostředí v dané lokalitě.
33. Podle § 1 odst. 2 zákona o ZPF platí, že *„zemědělský půdní fond tvoří pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není“*. Citované ustanovení předmětné druhy pozemků označuje jako zemědělskou půdu.
34. Z § 4 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona o ZPF vyplývá, že pro nezemědělské účely je nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěné a nedostatečně využitě pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežilých budov a zařízení. Musí-li v nezbytném případě dojít k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je nutno především odnímat zemědělskou půdu přednostně na zastavitelných plochách, odnímat přednostně zemědělskou půdu méně kvalitní; kritériem kvality půdy jsou třídy

ochrany a odnímat jen nejnútnejší plochu zemědělského půdního fondu a po ukončení nezemědělské činnosti upřednostňovat zemědělské využití pozemků.

35. Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že „zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany lze odejmout pouze v případech, kdy jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu“.
36. Podle § 5 odst. 1 zákona o ZPF platí, že „aby ochrana zemědělského půdního fondu byla při územně plánovací činnosti prováděná podle zvláštních předpisů zajištěna, jsou pořizovatelé a projektanti územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů povinni řídit se zásadami této ochrany (§ 4), navrhnout a zdůvodnit takové řešení, které je z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných obecných zájmů nejvýhodnější. Přitom musí vyhodnotit předpokládané důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond, a to zpravidla ve srovnání s jiným možným řešením“.
37. Veřejný zájem na ochraně zemědělského půdního fondu je vymezen v § 1 zákona o ZPF a je patrný i z § 4 odst. 1 téhož zákona, podle něž je nutno pro nezemědělské účely použít především nezemědělskou půdu. Zákonodárce zde vychází ze základní skutečnosti, která determinuje vysokou ochranu zemědělského půdního fondu, tj. že zemědělské půdy i půdy dočasně neobdělávané je omezené množství, a je na ní přitom závislá rostlinná i živočišná výroba. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že ochranu zemědělského půdního fondu, stejně jako ochranu jiných složek životního prostředí, nelze absolutizovat. Jednotlivé složky ochrany spolu musí být ve vzájemné rovnováze, stejně jako musí být hledána rovnováha mezi ochranou životního prostředí a jinými společenskými zájmy (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, č. 968/2006 Sb. NSS).
38. Z citovaného § 4 odst. 3 zákona o ZPF vyplývá, že lze zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany odejmout pouze v případě, že „jiný veřejný zájem výrazně převažuje“ nad ochranou zemědělského půdního fondu. Tuto skutečnost musí pořizovatel územního plánu řádně odůvodnit dle požadavků obsažených v § 4 a § 5 odst. 1 zákona o ZPF. Nepostačuje pouze povšechné odůvodnění vztahující se k územnímu plánu jako celku, v němž nejsou uvedeny úvahy o nezbytnosti zabrat vysoce chráněnou zemědělskou půdu v konkrétní ploše pro sledovaný konkrétní účel (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013-85, č. 2903/2013 Sb. NSS).
39. Skutečnost, že se plocha P115 se rozléhá na zemědělské půdě I. třídy ochrany vyplývá z grafické části ÚP Hranice (srov. výkres předpokládaných záborů půdního fondu). Z katastru nemovitostí vyplývá, že pozemek parc. č. XB je z hlediska druhu pozemku ostatní plochou a ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o ZPF proto není zemědělskou půdou, která by požívala ochrany. Vůči tomuto pozemku tak námitka navrhovatelů není důvodná. Naproti tomu pozemek parc. č. XA je z hlediska druhu pozemku zahradou a je tedy ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o ZPF zemědělskou půdou, vůči níž platí výše popsané povinnosti. Krajský soud se proto zabýval tím, jakým způsobem odpůrce odůvodnil zábor zemědělské půdy na uvedeném pozemku, resp. na ploše XG.
40. Z tvrzení účastníků a rovněž z ÚPSÚ (viz výše) vyplývá, že pozemky ležící v předmětné ploše byly a stále jsou částečně využívány jako zahrádkářské kolonie a částečně jako orná půda, přičemž nově mají být využity pro účely výstavby rodinných domů, tj. pro nezemědělské účely. Takt tomu je i u pozemku parc. č. XA, který byl v ÚPSÚ vymezen jako orná půda, zatímco podle ÚP Hranice má sloužit k výstavbě rodinných domů.

41. Odpůrce obecně k záborům zemědělské půdy v odůvodnění ÚP Hranice uvedl, že „v řešeném území převažují půdy v nejlepší kvalitě, půdy v horší kvalitě jsou zastoupeny v menším rozsahu. Zábor půdy v nejlepší kvalitě ve třídě ochrany I a II je 115,04 ha, tj. 49 % z celkového záboru zemědělských pozemků. V lokalitách možného rozvoje zástavby převažují půdy v nejlepší kvalitě a jejich záboru není možné se vyhnout. Plochy vhodné pro další územní rozvoj města se nacházejí zejména v severním a západním okraji zastavěného území, kde se nacházejí půdy v nejlepší kvalitě. Rozvoj města východním a jižním směrem je však limitován ochranou přírodních a krajinných hodnot, ložisky nerostných surovin a lázeňským územím. Většina návrhových ploch územního plánu (ploch určených k záboru zemědělských pozemků) je převzata ze stávajícího ÚPNSÚ Hranice, přičemž podstatná část původně v ÚPNSÚ Hranice navržených ploch, zejména ploch pro výrobu a skladování, byla již v rámci Změny č. 22 ÚPNSÚ Hranice, vydané v loňském roce z něho vypuštěna. Zábor půdy se vydanou Změnou č. 22 ÚPNSÚ Hranice snížil celkem o 111,78 ha, z toho je 101,23 ha zemědělských pozemků“ (str. 22 odůvodnění ÚP Hranice). Následně odpůrce uvedl jednotlivé zastavitelné plochy určené pro bydlení a občanské vybavení. U jednotlivých ploch určil třídu ochrany zemědělské půdy. Totéž následně učinil ve vztahu k plochám pro výrobu. Závěrem odpůrce uvedl, že „rozsah zastavitelných ploch pro výstavbu bytů, občanské vybavenosti i ploch pro výrobu a skladování odpovídá předpokládanému demografickému vývoji v řešeném území, přičemž u ploch pro výstavbu bytů je vytvořen převis nabídky, který umožňuje rozvoj výstavby i v případě, že některé pozemky nebudou z důvodu vlastnických vztahů využity“.
42. Takto provedené odůvodnění záboru zemědělské půdy I. třídy ochrany není z hlediska požadavků obsažených v § 4 a § 5 odst. 1 zákona o ZPF dostačující. Odpůrce sice v obecné rovině uvedl, že zemědělské půdy I. a II. třídy ochrany se na území města nacházejí ve značné míře, nicméně žádným způsobem ve vztahu k ploše XG neuvedl, proč je nutné právě tuto plochu odejmout účelu zemědělskému (zahrádkářské kolonie) a změnit jej na účel nezemědělský (výstavba rodinných domů), a to i přesto, že zákon o ZPF stanoví, že půdy I. třídy ochrany lze pro nezemědělské využití jen v případě, že jiný veřejný zájem výrazně převyšuje zájem na její ochraně. Nově navržený účel předmětné plochy nepochybně může být (v obecné rovině) důvodem, pro který za určitých okolností je možné odejmout ze zemědělského půdního fondu také nejúrodnější zemědělskou půdu, takový krok však musí být náležitě odůvodněn. V odůvodnění musí být, byť i jen stručně, uvedeno, proč je na přeměně konkrétní plochy na plochu určenou k bydlení závažný veřejný zájem, proč tento převyší zájem na ochraně zemědělské půdy, z jakého důvodu není možné plochy pro bydlení vymezit na jiném místě apod. Této povinnosti však odpůrce nedostál. Nelze též přehlédnout, že odpůrce v odůvodnění uvedl velké množství zastavitelných (tj. dosud nezastavěných) ploch určených pro bydlení napříč všemi částmi města a mnohé z nich se nacházejí na půdách s nižší úrovní ochrany (např. plochy Z 9 BI, Z 11 BI, Z 15 BI, Z 83 BI, Z 6 BI – vše IV. třída ochrany, plochy Z 108 BV, Z 109 BV a Z 23 BV – vše III. třída ochrany). Tím spíše měl odůvodnit, proč je nutné změnit účel využití nejcennější zemědělské půdy v ploše XG, která dříve pro účely bydlení nesloužila. Pro úplnost soud uvádí, že ochrana nejcennější zemědělské půdy je veřejným zájmem, který je nutné zohlednit při koncepci rozvoje města jako celku. Z povahy věci tak nelze akceptovat odůvodnění vztahující se toliko k místní části X, aniž by byly zohledněny nabízené možnosti v jiných částech města.
43. Další odůvodnění záborů zemědělské půdy pak nelze nalézt ani ve stanoviscích Krajského úřadu Olomouckého kraje vydaných na základě § 5 odst. 2 zákona o ZPF. Dvě stanoviska krajského úřadu (ze dne ze dne 10. 5. 2012, č. j. KUOK 42549/2012 a ze dne 26. 8. 2013, č.

j. KUOK 74957/2013) byla totiž negativní a poukazovala na nedostatečné odůvodnění záborů zemědělské půdy. V jediném kladném stanovisku krajského úřadu ze dne 26. 6. 2014, č. j. KUOK 57953/2014 je toliko konstatováno, že z hlediska ochrany zemědělské půdy nemá krajský úřad žádné připomínky. Námitka navrhovatelů je proto ve vztahu k pozemku par. č. XA důvodná.

Neodůvodnění souladu ÚP Hranice s cíli a úkoly územního plánování

44. Podle § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona platí, že „pořizovatel přezkoumá soulad návrhu územního plánu zejména s cíli a úkoly územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území“. Výsledek provedeného posouzení má na základě § 53 odst. 5 písm. a) stavebního zákona nalézt svůj odraz v odůvodnění územního plánu.
45. Krajský soud souhlasí s navrhovatelem v tom, že odpůrce na str. 59 a 60 odůvodnění ÚP Hranice skutečně jen parafrázoval znění § 18 a 19 stavebního zákona. Krajskému soudu však není zřejmé, v jakém konkrétním ohledu by měl být odůvodněn soulad plochy XG s úkoly a cíli územního plánování, resp. jaká skutečnost uvedená v § 18 a 19 stavebního zákona, která zasahuje do právní sféry navrhovatelů, nebyla v ÚP Hranice odůvodněna. Pokud jde o ochranu zastavěného území a zastavitelných ploch, k těmto okolnostem se soud vyjádřil při vypořádání ostatních námitek.

Nepřípravenost lokality

46. Podstata této námitek tkví v tom, že vymezení plochy XG je nezákonné v důsledku neexistence dle navrhovatelů potřebné regulace skrze regulační plán. V této souvislosti musí krajský soud poukázat na to, že nyní řešený návrh směřuje vůči ÚP Hranice, nikoliv vůči zrušujícímu rozhodnutí KUOK nebo změně č. 2 ÚP Hranice.
47. Samotná plocha XG byla v ÚP Hranice vymezena spolu s podmínkou vydání regulačního plánu, přičemž ÚP Hranice obsahoval též návrh jeho zadání. Až zrušujícím rozhodnutím KUOK byly tyto regulativy zrušeny. Uvedený okruh námitek měl tedy směřovat přímo vůči zrušujícímu rozhodnutí KUOK, vůči kterému mohli navrhovatelé podat návrh dle § 101a odst. 1 věta první s. ř. s., avšak jen ve lhůtě k tomu určené. Námitky týkající se nezákonnosti plochy XG z důvodu absence potřebné regulace nemohou být při přezkumu zákonnosti ÚP Hranice úspěšné, neboť důvod nezákonnosti této plochy, který vyzdvihují navrhovatelé, nastal i dle tvrzení navrhovatelů až poté, co byly zrušeny regulativy v podobě regulačního plánu a jeho zadání. Tato skutečnost však nastala až po vydání ÚP Hranice, přičemž z hlediska soudního přezkumu je rozhodující skutkový a právní stav, který zde byl v době vydání opatření obecné povahy (srov. § 101b odst. 3 s. ř. s.). Tato námitka proto není důvodná.

C. Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že návrh je vůči části plochy P115 v rozsahu pozemku parc. č. XA důvodný, proto podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil tuto část napadeného ÚP Hranice, a to ke dni 11. 10. 2021, tj. ke dni předcházejícímu vydání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 11. 10. 2021, č. j. KUOK 103240/2021. Vůči části plochy XG rozléhající se na pozemku parc. č. XB soud návrh zamítl. Ve zbylé části byl návrh odmítnut podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu, že napadená část ÚP Hranice nebyla užita ve společném územním a stavebním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

49. Žádný z navržených důkazních prostředků soud neprovedl, jelikož veškeré pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti nesporně vyplývaly z předloženého spisu.
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud na základě zásady procesního úspěchu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé, kteří se domáhali zrušení celé plochy P115, byli v převážné části jejich návrhu neúspěšní, proto právo na náhradu nákladů řízení vzniklo v poměrné výši odpůrci. Jelikož mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly žádné účelně vynaložené náklady, mezi které soud rozhodně neřadí náklady právního zastoupení tak velkého města, jakým jsou Hranice (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 63 A 3/2021-100, bod 40), soud mu jejich náhradu nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).
51. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 31. května 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu